

HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră)

21 septembrie 2010*

Cuprins

I — Cadrul juridic	I - 8558
II — Istoricul cauzei	I - 8563
III — Hotărârea atacată	I - 8566
IV — Procedura în fața Curții	I - 8569
V — Concluziile părților	I - 8570
A — În cauza Suedia/API și Comisia (C-514/07 P)	I - 8570
B — În cauza API/Comisia (C-528/07 P)	I - 8572
C — În cauza Comisia/API (C-532/07 P)	I - 8573
VI — Cu privire la recursuri	I - 8575
A — Cu privire la recursul formulat de Comisie (cauza C-532/07 P)	I - 8575
1. Cu privire la primul motiv	I - 8575
a) Argumentele părților	I - 8576
b) Aprecierea Curții	I - 8580
2. Cu privire la al doilea motiv	I - 8589
a) Argumentele părților	I - 8590
b) Aprecierea Curții	I - 8591

* Limba de procedură: engleza.

3.	Cu privire la al treilea motiv	I - 8594
a)	Argumentele părților	I - 8594
b)	Aprecierea Curții	I - 8595
B —	Cu privire la recursurile formulate de Regatul Suediei (cauza C-514/07 P) și API (cauza C-528/07 P)	I - 8597
1.	Cu privire la primul motiv	I - 8597
a)	Argumentele părților	I - 8597
b)	Aprecierea Curții	I - 8599
2.	Cu privire la al doilea motiv	I - 8600
a)	Argumentele părților	I - 8600
b)	Aprecierea Curții	I - 8601
VII —	Cu privire la cheltuielile de judecată	I - 8604

În cauzele conexeate C-514/07 P, C-528/07 P și C-532/07 P,

având ca obiect trei recursuri formulate în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție, introduse, primul, la 20 noiembrie 2007, iar celelalte două la 27 noiembrie 2007,

Regatul Suediei (C-514/07 P), reprezentat de doamnele S. Johannesson, A. Falk, K. Wistrand și K. Petkovska, în calitate de agenți,

recurent,

I - 8553

susținut de:

Regatul Danemarcei, reprezentat de doamna B. Weis Fogh, în calitate de agent,

Republica Finlanda, reprezentată de domnul J. Heliskoski, în calitate de agent,

interveniente în recurs,

celelalte părți în proces fiind:

Association de la presse internationale ASBL (API), cu sediul în Bruxelles (Belgia),
reprezentată de S. Völcker și J. Heithecker, Rechtsanwälte, F. Louis, avocat, și de
domnul C. O'Daly, solicitor,

reclamantă în primă instanță,

Comisia Europeană, reprezentată de domnii C. Docksey, V. Kreuschitz și P. Aalto, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

pârâtă în primă instanță,

și

Association de la presse internationale ASBL (API) (C-528/07 P), cu sediul în Bruxelles (Belgia), reprezentată de S. Völcker, Rechtsanwalt, F. Louis, avocat, și de domnul C. O'Daly, solicitor,

recurentă,

cealaltă parte în proces fiind:

Comisia Europeană, reprezentată de domnii C. Docksey, V. Kreuschitz și P. Aalto, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

pârâtă în primă instanță,

susținută de:

Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, reprezentat de doamnele E. Jenkinson și S. Behzadi-Spencer, în calitate de agenți, asistate de domnul J. Coppel, barrister,

intervenient în recurs,

și

Comisia Europeană (C-532/07 P), reprezentată de domnii C. Docksey, V. Kreuschitz și P. Aalto, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

recurentă,

susținută de:

Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, reprezentat de doamnele E. Jenkinson și S. Behzadi-Spencer, în calitate de agenți, asistate de domnul J. Coppel, barrister,

intervenient în recurs,

cealaltă parte în proces fiind:

Association de la presse internationale ASBL (API), cu sediul în Bruxelles (Belgia), reprezentată de S. Völcker, Rechtsanwalt, F. Louis, avocat, și de domnul C. O'Daly, solicitor,

reclamantă în primă instanță,

CURTEA (Marea Cameră),

compusă din domnul V. Skouris, președinte, domnii A. Tizzano (raportor), J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, doamnele R. Silva de Lapuerta, C. Toader, președinți de cameră, domnii A. Rosas, K. Schiemann, E. Juhász, T. von Danwitz și A. Arabadjiev, judecători,

avocat general: domnul M. Poiares Maduro,
grefieri: domnii H. von Holstein, grefier adjunct, și B. Fülöp, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 16 iunie 2009,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 1 octombrie 2009,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Prin recursurile formulate, Regatul Suediei, Association de la presse internationale ASBL (denumită în continuare „API”) și Comisia Comunităților Europene solicită anularea Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene din 12 septembrie 2007, API/Comisia (T-36/04, Rep., p. II-3201, denumită în continuare „hotărârea atacată”), prin care a fost anulată în parte decizia Comisiei din 20 noiembrie 2003 (denumită în continuare „decizia în litigiu”) de respingere a cererii formulate de API privind accesul la memoriile depuse de către Comisie în fața Curții și a Tribunalului în cadrul anumitor proceduri judiciare.

I — Cadrul juridic

- 2 Considerentele (1), (2), (4) și (11) ale Regulamentului (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76) sunt redactate după cum urmează:

„(1) Tratatul privind Uniunea Europeană consacră noțiunea de transparență la articolul 1 al doilea paragraf, în conformitate cu care tratatul marchează o nouă etapă în procesul de creare a unei uniuni din ce în ce mai strânse între popoarele

Europei, în care deciziile sunt luate în modul cel mai transparent posibil și cât mai aproape posibil de cetățean.

- (2) Transparența permite asigurarea unei mai bune participări a cetățenilor la procesul de decizie, garantând o mai mare legitimitate, eficacitate și responsabilitate a administrației față de cetățeni într-un sistem democratic. Transparența contribuie la consolidarea principiilor democrației și drepturilor fundamentale, astfel cum sunt acestea definite în articolul 6 din Tratatul UE și în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

[...]

- (4) Prezentul regulament vizează conferirea celui mai mare efect posibil dreptului de acces public la documente și definirea principiilor generale și a limitelor, în conformitate cu articolul 255 alineatul (2) din Tratatul CE.

[...]

- (11) În principiu, publicul ar trebui să aibă acces la toate documentele instituțiilor. Cu toate acestea, anumite interese publice și private ar trebui protejate printr-un regim de excepții. Ar trebui să li se permită instituțiilor să-și protejeze consultările și deliberările interne, în cazul în care este necesar pentru păstrarea capacității lor de a-și îndeplini misiunile. La evaluarea necesității unei excepții, instituțiile ar trebui să țină seama de principiile consacrate de legislația comunitară în materie de protecție a datelor personale în toate domeniile de activitate ale Uniunii.”

3 Articolul 1 litera (a) din acest regulament prevede:

„Prezentul regulament urmărește:

(a) definirea principiilor, a condițiilor și a limitelor, întemeiate pe rațiuni de interes public sau privat, care cârmuiesc dreptul de acces la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (denumite în continuare «instituții»), prevăzut la articolul 255 din Tratatul CE în vederea garantării unui acces cât mai larg la documente”.

4 Articolul 2 alineatele (1) și (3) din același regulament prevede:

„(1) Orice cetățean al Uniunii și orice persoană fizică sau juridică având reședința sau sediul social într-un stat membru are drept de acces la documentele instituțiilor, sub rezerva principiilor, condițiilor și limitelor definite de prezentul regulament.

[...]

(3) Prezentul regulament se aplică tuturor documentelor deținute de o instituție, adică întocmite sau primite de către aceasta și aflate în posesia acesteia, în toate domeniile de activitate ale Uniunii Europene.”

- 5 Articolul 4 alineatele (2), (4) și (6) din Regulamentul nr. 1049/2001, privind excepțiile de la dreptul de acces, prevede:

„(2) Instituțiile resping cererile de acces la un document în cazul în care divulgarea conținutului ar putea aduce atingere protecției:

— [...]

— procedurilor judiciare și consultanței juridice;

— obiectivelor activităților de inspecție, de anchetă și de audit,

cu excepția cazului în care un interes public superior justifică divulgarea conținutului documentului în cauză.

[...]

(4) În cazul documentelor terților, instituția consultă terții pentru a stabili dacă se poate aplica o excepție prevăzută la alineatul (1) sau (2), cu excepția cazului în care există certitudinea că documentul trebuie sau nu trebuie divulgat.

[...]

(6) În cazul în care doar o parte a documentului cerut se încadrează într-una sau mai multe din excepțiile menționate anterior, celelalte părți ale documentului se divulgă.”

- 6 Potrivit articolului 7 alineatul (2) din același regulament „[i]n cazul respingerii în tot sau în parte a cererii [de acces], solicitantul poate adresa, în termen de 15 zile lucrătoare de la primirea răspunsului din partea instituției, o cerere de confirmare prin care solicită ca instituția să își revizuiască poziția”.

- 7 Articolul 8 alineatul (1) din regulamentul menționat prevede:

„Cererile de confirmare se soluționează cu promptitudine. În termen de 15 zile lucrătoare de la înregistrarea cererii, instituția fie permite accesul la documentul solicitat și îl furnizează în același termen, în conformitate cu articolul 10, fie comunică, în scris, motivele respingerii în tot sau în parte a cererii. [...]”

- 8 Articolul 12 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001 prevede:

„În special documentele legislative, adică documentele întocmite sau primite în cadrul procedurilor de adoptare a actelor cu forță juridică obligatorie pe teritoriul statelor membre sau pentru acestea, ar trebui să devină direct accesibile, sub rezerva articolelor 4 și 9.”

II — Istoricul cauzei

- 9 Prin scrisoarea din 1 august 2003, API, o organizație fără scop lucrativ ce regroupează ziariști străini care își desfășoară activitatea în Belgia, a solicitat Comisiei, conform articolului 6 din Regulamentul nr. 1049/2001, accesul la toate memoriile pe care aceasta le depusese în fața Tribunalului sau a Curții în cadrul procedurilor judiciare privind următoarele cauze:
 - Honeywell/Comisia (T-209/01) și General Electric/Comisia (T-210/01);
 - My Travel/Comisia (T-212/03);
 - Airtours/Comisia (T-342/99);
 - Comisia/Austria (C-203/03);
 - Comisia/Regatul Unit (C-466/98); Comisia/Danemarca (C-467/98); Comisia/Suedia (C-468/98); Comisia/Finlanda (C-469/98); Comisia/Belgia (C-471/98); Comisia/Luxemburg (C-472/98); Comisia/Austria (C-475/98) și Comisia/Germania (C-476/98) (denumite în continuare „cauzele Cer deschis”);

— Köbler (C-224/01), precum și

— Altmark Trans și Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00).

- ¹⁰ Prin scrisoarea din 17 septembrie 2003, Comisia a admis această cerere numai în ceea ce privește accesul la memoriile depuse în cauzele Köbler (C-224/01), precum și Altmark Trans și Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00), având ca obiect cereri de pronunțare a unor hotărâri preliminare în temeiul articolului 234 CE.
- ¹¹ În privința celorlalte memorii, Comisia a respins cererea formulată de API, acest refuz fiind confirmat, în temeiul articolului 8 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1049/2001, prin decizia în litigiu.
- ¹² Comisia a refuzat, mai întâi, accesul la memoriile depuse în cauzele Honeywell/Comisia (T-209/01) și General Electric/Comisia (T-210/01), în principal ca urmare a faptului că era vorba despre cauze pendinte la momentul adoptării deciziei în litigiu și că, în consecință, se aplica excepția privind protecția procedurilor judiciare prevăzută la articolul 4 alineatul (2) a doua liniuță din regulamentul menționat.
- ¹³ În continuare, în temeiul aceleiași excepții, Comisia a refuzat accesul la memoriile depuse în cauza Airtours/Comisia (T-342/99), dat fiind că, deși această cauză era într-adevăr finalizată, ea prezenta totuși o legătură strânsă cu cauza MyTravel/Comisia (T-212/03), care, în schimb, era încă pendinte la momentul adoptării deciziei în litigiu. În ceea ce privește cererea de acces la memoriile depuse în această din urmă

cauză, Comisia a considerat-o prematură, fără ca această apreciere să fie contestată de reclamantă în acțiunea sa.

- ¹⁴ În plus, Comisia a respins cererea formulată de API referitoare la cauzele Cer deschis, considerând că, deși era vorba de cauze finalizate la momentul adoptării deciziei în litigiu, acestea aveau ca obiect acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor în temeiul articolului 226 CE, astfel încât era aplicabilă excepția referitoare la protecția obiectivelor activităților de inspecție, de anchetă și de audit prevăzută la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001.
- ¹⁵ În sfârșit, Comisia a respins cererea formulată de API privind documentele depuse în cauza Comisia/Austria (C-203/03). Astfel, Comisia a considerat că, precum în cauzele Honeywell/Comisia (T-209/01) și General Electric/Comisia (T-210/01), și în privința acestor documente se aplica excepția privind protecția procedurilor judiciare. Totuși, Comisia a adăugat că această cerere trebuia respinsă și în temeiul articolului 4 alineatul (2) a treia liniuță, în măsura în care dispoziția menționată excludea accesul la orice document referitor la o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor, în cazul în care divulgarea acestuia ar aduce atingere protecției obiectivului activităților de anchetă, mai precis acela de a obține soluționarea amiabilă a diferendului dintre Comisie și statul membru în cauză.
- ¹⁶ În ceea ce privește aplicarea articolului 4 alineatul (2) teza finală din același regulament, Comisia a considerat că niciun interes public superior, în sensul acestei dispoziții, nu justifică, în speță, divulgarea documentelor în discuție.

III — Hotărârea atacată

- ¹⁷ API a formulat o acțiune în anulare împotriva deciziei în litigiu, care a fost admisă în parte de Tribunal.
- ¹⁸ La punctele 51-57 din hotărârea atacată, după ce a amintit că Regulamentul nr. 1049/2001 vizează conferirea celui mai mare efect posibil dreptului de acces public la documentele deținute de instituții, Tribunalul a precizat că acest drept rămâne totuși condiționat de anumite limite. În această privință, regulamentul ar prevedea excepții care ar trebui interpretate, ca atare, în mod strict și a căror aplicare ar impune, în principiu, o apreciere concretă și individuală a conținutului documentelor menționate în cererea de acces, întrucât riscul de a se aduce atingere interesului protejat prin fiecare dintre aceste excepții nu poate fi unul pur ipotetic.
- ¹⁹ La punctul 58 din hotărârea menționată, Tribunalul a adăugat totuși că o astfel de analiză nu se impune în toate împrejurările. Astfel, ea s-ar putea să nu fie necesară atunci când, date fiind unele circumstanțe specifice, este evident că accesul trebuie acordat sau refuzat. Acest lucru s-ar putea întâmpla în special dacă anumite documente sunt în mod vădit și în întregime incluse în sfera de aplicare a unei excepții prevăzute de regulamentul menționat.
- ²⁰ În aplicarea acestor principii, Tribunalul a examinat, în primul rând, acea parte din decizia în litigiu care privea memoriile depuse în cauzele pendinte Honeywell/Comisia (T-209/01), General Electric/Comisia (T-210/01) și Comisia/Austria (C-203/03).

- 21 Potrivit Tribunalului, astfel de documente sunt în mod vădit și în întregime incluse în sfera de aplicare a excepției referitoare la protecția procedurilor judiciare și aceasta până la momentul la care procedura în cauză a ajuns la stadiul ședinței de judecată.
- 22 Astfel, după cum rezultă de la punctele 78-81 din hotărârea atacată, ar fi indispensabilă prevenirea divulgării documentelor amintite înainte de ședința de judecată pentru a înlătura posibilitatea ca agenții Comisiei să fie supuși la presiuni externe, în special din partea publicului. În plus, acest lucru ar permite să se evite posibilitatea ca obiecțiile și criticile ce ar putea fi invocate împotriva argumentelor conținute în respectivele înscrisuri de către mediile specializate, precum și de către presă și opinia publică în general, să aibă ca efect în special impunerea unei sarcini suplimentare Comisiei, cu încălcarea principiului egalității armelor. Astfel, Comisia s-ar putea considera obligată să țină seama de ele în apărarea poziției sale în fața instanței, pe când părțile la procedură care nu au obligația de a divulga memoriile lor își pot apăra interesele independent de orice influență externă.
- 23 Așadar, numai după desfășurarea ședinței, Comisia ar fi obligată să efectueze o apreciere concretă, de la caz la caz, a fiecărui memoriu la care s-a solicitat accesul.
- 24 În această privință, Tribunalul a adăugat mai întâi, la punctele 84 și 85 din hotărârea atacată, că o astfel de concluzie nu poate fi afectată de constatarea că divulgarea actelor de procedură este permisă în mai multe state membre și că aceasta este prevăzută în privința înscrisurilor depuse în fața Curții Europene a Drepturilor Omului de Convenția europeană a drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950, întrucât normele de procedură ale instanțelor Uniunii nu prevăd un drept de acces al terților la actele de procedură depuse la grefă de către părți.

- 25 În continuare, la punctele 86-89 din hotărârea respectivă, Tribunalul a considerat că, pentru a refuza accesul la aceste memorii și după ședință, Comisia nu se poate întemeia pe normele de procedură ale instanțelor Uniunii care prevăd că memoriile părților sunt în principiu confidențiale. Astfel, Curtea ar fi precizat deja că aceste norme nu interzic părților divulgarea propriilor memorii.
- 26 În sfârșit, la punctele 90 și 91 din hotărârea menționată, Tribunalul a adăugat că nedivulgarea acestor memorii înainte de ședință este justificată, pe de altă parte, prin necesitatea de a proteja efectul util al unei eventuale decizii luate de instanță de a organiza o ședință secretă.
- 27 Prin urmare, la punctul 92 din hotărârea atacată, Tribunalul a estimat că, prin neefectuarea unei analize concrete a memoriilor privind cauzele Honeywell/Comisia (T-209/01), General Electric/Comisia (T-210/01) și Comisia/Austria (C-203/03), Comisia nu a săvârșit nicio eroare de drept și că aceasta nu a săvârșit o eroare de apreciere atunci când a considerat că exista un interes public legat de protecția respectivelor memorii.
- 28 În cele din urmă, la punctul 100 din hotărârea atacată, Tribunalul a statuat că API nu invocase nici interese publice superioare care puteau justifica, în conformitate cu articolul 4 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001, divulgarea documentelor în cauză.
- 29 În al doilea rând, în ceea ce privește cererea de acces la memoriile referitoare la cauza Airtours/Comisia (T-342/99), Tribunalul a hotărât, la punctele 105-107 din hotărârea atacată, că refuzul formulat de Comisie, întemeiat pe legătura strânsă ce exista între această cauză și cauza pendinte MyTravel/Comisia (T-212/03), nu era justificat. Astfel, cauza T-342/99 fusese deja finalizată prin pronunțarea Hotărârii Tribunalului din 6 iunie 2002 (Rec., p. II-2585), astfel încât conținutul memoriilor fusese deja făcut public, nu numai cu prilejul ședinței, ci și prin însuși textul hotărârii. În plus,

simplică împrejurare că argumentele deja prezentate instanței într-o cauză finalizată pot fi discutate de asemenea într-o cauză similară nu ar indica nicidecum natura riscului de prejudiciere a desfășurării procedurii încă pendinte pe care aceasta l-ar determina.

30 În al treilea și ultimul rând, la punctele 135-140 din hotărârea atacată, Tribunalul a considerat că respingerea de către Comisie a cererii formulate de API prin care solicita accesul la memoriile depuse în cauzele Cer deschis nu putea fi justificată în temeiul excepției prevăzute la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001 referitoare la protecția activităților de inspecție, de anchetă și de audit. Astfel, aceste cauze fuseseră deja finalizate prin pronunțarea unei hotărâri, astfel încât nicio activitate de anchetă ce urmărea dovedirea existenței neîndeplinirii obligației în cauză nu ar fi putut fi pusă în pericol prin divulgarea documentelor solicitate.

31 În consecință, Tribunalul a anulat decizia în litigiu în măsura în care aceasta a refuzat accesul la memoriile prezentate de către Comisie în fața Curții în cadrul cauzelor Cer deschis și în fața Tribunalului în cadrul cauzei Airtours/Comisia (T-342/99). Potrivit punctului 2 din dispozitivul hotărârii atacate, celelalte capete de cerere ale acțiunii formulate de API au fost respinse.

IV — Procedura în fața Curții

32 Prin Ordonanțele președintelui Curții din 23 aprilie 2008 și, respectiv, 19 mai 2008, au fost admise cererile de intervenție formulate de Regatul Danemarcei și de Republica Finlanda în cauza C-514/07 P în susținerea concluziilor Regatului Suediei.

- 33 Prin Ordonanța președintelui Curții din 23 aprilie 2008, a fost admisă cererea de intervenție a Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord în cauzele C-528/07 P și C-532/07 P în susținerea concluziilor Comisiei.
- 34 În sfârșit, prin Ordonanța președintelui Curții din 7 ianuarie 2009, cauzele C-514/07 P, C-528/07 P și C-532/07 P au fost reunite pentru buna desfășurare a procedurii orale și în vederea pronunțării hotărârii.

V — Concluziile părților

A — *În cauza Suedia/API și Comisia (C-514/07 P)*

- 35 Regatul Suediei solicită Curții anularea punctului 2 din dispozitivul hotărârii atacate, precum și a deciziei în litigiu în totalitate și obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.
- 36 API solicită Curții:

— anularea hotărârii atacate în măsura în care Tribunalul a confirmat dreptul Comisiei de a nu divulga memoriile sale în cauzele în care urma să se mai desfășoare ședința de judecată;

- anularea acelor părți din decizia în litigiu care nu au fost anulate anterior prin hotărârea atacată sau, cu titlu subsidiar, trimiterea cauzei la Tribunal spre rejudecare în conformitate cu hotărârea Curții și
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată aferente memoriului în răspuns prezentat de API în recurs.

³⁷ Regatul Danemarcei solicită Curții anularea punctului 2 din dispozitivul hotărârii atacate, precum și a deciziei în litigiu, deoarece „Tribunalul a săvârșit o eroare de drept prin faptul că nu a impus o cerință strictă de a se proceda la o apreciere concretă a fiecărui act ce face obiectul unei cereri de acces pentru a se stabili dacă excepția prevăzută la articolul 4 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001 își poate găsi aplicarea”.

³⁸ Republica Finlanda a solicitat Curții, în cursul ședinței, anularea punctului 2 din dispozitivul hotărârii atacate.

³⁹ Comisia solicită Curții:

- confirmarea, în parte, a hotărârii atacate, în măsura în care aceasta confirmă decizia în litigiu prin care a fost refuzat accesul la documentele solicitate de API;
- obligarea API la plata cheltuielilor de judecată efectuate de Comisie în primă instanță și în recurs și

- obligarea Regatului Suediei la plata cheltuielilor efectuate de Comisie în cadrul procedurii de recurs.

B — *În cauza API/Comisia (C-528/07 P)*

40 API solicită Curții:

- anularea hotărârii atacate în măsura în care Tribunalul a confirmat dreptul Comisiei de a nu divulga memoriile pe care aceasta le-a depus în cauzele în care urma să se desfășoare ședința de judecată;
- anularea acelor părți din decizia în litigiu care nu au fost anulate anterior prin hotărârea atacată sau, cu titlu subsidiar, trimiterea cauzei la Tribunal spre rejudecare în conformitate cu hotărârea Curții și
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

41 Comisia solicită Curții:

- confirmarea, în parte, a hotărârii atacate, în măsura în care aceasta confirmă decizia în litigiu prin care a fost refuzat accesul la documentele solicitate de API;

- obligarea API la plata cheltuielilor de judecată efectuate de Comisie în primă instanță și în recurs și
- obligarea Regatului Suediei la plata cheltuielilor de judecată efectuate de Comisie în cadrul procedurii de recurs.

⁴² Regatul Unit solicită Curții respingerea recursului.

C — *În cauza Comisia/API (C-532/07 P)*

⁴³ Comisia solicită Curții:

- anularea, în parte, a hotărârii atacate, în măsura în care aceasta a anulat decizia în litigiu prin care a fost refuzat accesul API la anumite documente de la data ședinței de judecată, în ceea ce privește toate acțiunile, cu excepția celei referitoare la procedura de neîndeplinire a obligațiilor;
- soluționarea definitivă a chestiunilor ce fac obiectul prezentului recurs și
- obligarea API la plata cheltuielilor de judecată efectuate de Comisie, aferente acestei cauze și prezentului recurs.

44 API solicită Curții:

- declararea inadmisibilității unei părți din cadrul primului motiv de recurs deoarece nu se indică cu precizie elementele contestate din hotărârea atacată cu privire la care Comisia solicită anularea;
- declararea inadmisibilității celui de al doilea motiv de recurs;
- cu titlu subsidiar, respingerea recursului în totalitate și
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată efectuate de API cu prilejul răspunsului la recurs.

45 Regatul Unit solicită Curții:

- menționarea faptului că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a considerat, la punctul 82 din hotărârea atacată, că, după desfășurarea ședinței, Comisia are obligația de a efectua o evaluare de la caz la caz a fiecărui memoriu pentru a se pronunța cu privire la aplicarea excepției referitoare la procedurile judiciare, prevăzută la articolul 4 alineatul (2) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, și
- anularea hotărârii atacate în măsura în care Tribunalul a anulat decizia în litigiu prin care nu a fost admisă cererea formulată de API de acces la memoriile prezentate de Comisie în fața Curții în cauzele Cer deschis.

VI — Cu privire la recursuri

- ⁴⁶ Trebuie examinat mai întâi recursul din cauza C-532/07 P și, în continuare, trebuie examinate împreună recursurile din cauzele C-514/07 P și C-528/07 P.

A — *Cu privire la recursul formulat de Comisie (cauza C-532/07P)*

- ⁴⁷ În susținerea recursului, Comisia invocă trei motive întemeiate pe încălcarea articolului 4 alineatul (2) a doua și a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001.

1. Cu privire la primul motiv

- ⁴⁸ Prin intermediul primului motiv, Comisia susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a interpretat excepția referitoare la procedurile judiciare în sensul că instituțiile trebuie să examineze, de la caz la caz, cererile de acces la memoriile depuse în cadrul altor proceduri decât cele de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, și aceasta începând cu data ședinței de judecată.

a) Argumentele părților

49 În susținerea acestui motiv, Comisia arată, în primul rând, că o astfel de interpretare evidențiază o contradicție în hotărârea atacată. Astfel, după ce ar fi recunoscut existența unei excepții generale de la dreptul de acces, Tribunalul ar limita aplicarea acesteia până la momentul ședinței de judecată, atribuind acesteia din urmă, în mod eronat, o importanță decisivă. În realitate, interesul bunului mers al justiției, precum și cerința prin care se urmărește evitarea oricărei influențe externe asupra reprezentanților Comisiei – pe care Tribunalul și-a întemeiat afirmația că excepția în cauză se aplică până la momentul ședinței – ar justifica aplicarea acestei excepții pe parcursul întregii proceduri și, astfel, până la pronunțarea hotărârii.

50 În al doilea rând, Tribunalul nu ar fi ținut seama de interesul bunei administrări a justiției sau de interesul persoanelor menționate în procedură, altele decât părțile sau intervenienții principali. În special, Tribunalul nu ar fi luat în considerare practica dezvoltată de instanțele comunitare potrivit căreia acestea pot să omită, din proprie inițiativă, numele unei părți sau al altor persoane ce apar în procedură sau alte informații referitoare la cauza care trebuie în mod normal să facă obiectul unei publicări.

51 În al treilea rând, potrivit Comisiei, Tribunalul a nesocotit, printre altele, nu numai articolul 255 CE, care nu se referă la Curte, ci și dispozițiile relevante ale regulamentelor de procedură ale instanțelor comunitare, din care rezultă că publicul nu are acces la documentele depuse la dosarul unei cauze.

- 52 În al patrulea rând, Tribunalul nu ar fi luat în considerare interesele părților în proces, altele decât Comisia. Astfel, având în vedere faptul că, îndeosebi în cauzele care au ca obiect acțiuni directe, memoriile unei părți fac în mod necesar trimitere la memoriile altor părți cu privire la care formulează un răspuns, dacă Comisia ar fi obligată să divulge conținutul înscrisurilor sale, aceasta ar avea inevitabil un impact asupra dreptului celeilalte părți de a controla accesul, astfel deschis, la propriile memorii și argumente.
- 53 În al cincilea rând, din lucrările pregătitoare ale Regulamentului nr. 1049/2001 ar rezulta că legiuitorul comunitar nu a intenționat să excludă în totalitate din domeniul de aplicare al acestui regulament documentele generate și deținute de instituții numai în vederea unor proceduri judiciare.
- 54 În al șaselea și ultimul rând, Comisia consideră că soluția la care a ajuns Tribunalul este contrară jurisprudenței Curții și în special Hotărârii din 11 ianuarie 2000, Țările de Jos și van der Wal/Comisia (C-174/98 P și C-189/98 P, Rec., p. I-1), în cuprinsul căreia Curtea a subliniat că, sesizată fiind cu o cerere de acces la documente, Comisia poate fi nevoită să consulte instanța națională în prealabil față de orice eventuală divulgare a conținutului acestor documente, în măsura în care o astfel de soluție ar impune instituției să adopte ea însăși o decizie privind divulgarea tuturor documentelor referitoare la o cauză pendinte prezentate instanțelor comunitare sau generate de acestea. Acest fapt ar fi incompatibil cu obligația ce revine instituției de a respecta dreptul celorlalte părți de a-și apăra interesele în fața instanțelor comunitare și în același timp normele de procedură ale acestor instanțe.
- 55 În susținerea concluziilor Comisiei, Regatul Unit adaugă, mai întâi, că Tribunalul s-a pronunțat *ultra petita* atunci când a decis, la punctul 82 din hotărârea atacată, că „după desfășurarea ședinței, Comisia are obligația de a efectua o apreciere concretă a fiecărui document solicitat pentru a verifica, în raport cu conținutul său specific, dacă acesta poate fi divulgat sau dacă divulgarea sa ar aduce atingere procedurii judiciare la care se referă”. Astfel, de la punctul 75 din aceeași hotărâre, ar rezulta că,

prin acțiunea în anulare formulată, API nu a supus analizei Tribunalului problema cererilor de acces la memoriile efectuate în decursul perioadei cuprinse între data ședinței de judecată și data pronunțării hotărârii, dat fiind că, în fiecare dintre cele trei cauze în discuție, mai precis Honeywell/Comisia (T-209/01), General Electric/Comisia (T-201/01) și Comisia/Austria (C-203/03), ședința de judecată nu avusese încă loc la momentul la care API a solicitat accesul la memoriile Comisiei.

56 Regatul Unit consideră, apoi, că instituțiile trebuie să aibă posibilitatea de a se întemeia pe prezumții generale care se aplică unor categorii de documente și că divulgarea memoriilor este, prin natura ei, diferită de divulgarea unui document administrativ intern. Acest lucru ar fi confirmat de altfel prin tratamentul pe care legiuitorul comunitar l-a rezervat documentelor privind o procedură judiciară, al cărei caracter specific s-ar reflecta în excepția prevăzută la articolul 4 alineatul (2) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001. În sfârșit, potrivit Regatului Unit, este neadecvat și prejudiciabil pentru buna administrare a justiției ca procedurile judiciare să fie supuse influențelor externe.

57 API răspunde în replică fiecăruia dintre argumentele invocate de Comisie.

58 În primul rând, orice eventuală influență externă asupra reprezentanților Comisiei nu ar fi decât consecința caracterului public al procedurilor judiciare și nu poate justifica soluția la care a ajuns Tribunalul. În orice caz, acest argument ar fi incompatibil cu necesitatea de a interpreta restrictiv excepțiile de la dreptul de acces la documente, iar soluția la care a ajuns Tribunalul ar fi contrară principiului accesului cât mai larg posibil la documentele instituțiilor, dat fiind că, ținând seama de caracterul lor parțial, nici raportul de ședință, nici ședința însăși nu ar fi suficiente pentru a garanta transparența.

- 59 În al doilea rând, API apreciază că practica Curții care constă în omiterea numelui reclamantilor sau al altor persoane vizate de procedură, precum și codificarea acestei practici în cuprinsul articolului 44 alineatul (4) din Regulamentul de procedură al Tribunalului Funcției Publice nu pot justifica derogarea de la obligațiile ce decurg din Regulamentul nr. 1049/2001, acesta din urmă având valoare normativă superioară.
- 60 În al treilea rând, documentele la care API ar dori să aibă acces ar intra evident în domeniul de aplicare al articolului 255 CE, în măsura în care ar fi vorba despre documente deținute de Comisie și al căror autor ar fi aceasta. Cu alte cuvinte, API nu ar încerca să aibă acces la documente deținute de Curte, la care, de altfel, articolul 255 CE nu se referă. În orice caz, argumentul Comisiei în această privință ar fi inadmisibil deoarece nu ar preciza care sunt elementele pe care le contestă cu privire la hotărârea atacată.
- 61 În al patrulea rând, Comisia nu numai că nu ar specifica care sunt interesele terților care ar fi prejudiciate printr-o divulgare ulterioară a documentelor în discuție, dar nu ar ține seama, în special, nici de posibilitatea de a acorda un acces parțial la acestea, nici de procedura prevăzută în mod expres la articolul 4 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1049/2001 pentru a apăra interesele terților.
- 62 În al cincilea rând, API împărtășește poziția Comisiei potrivit căreia documentele deținute de instituții numai în vederea unor proceduri judiciare nu sunt excluse din domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1049/2001. În special, în ceea ce privește principiul egalității armelor, API susține că, în realitate, o parte la un litigiu nu este dezavantajată prin divulgarea memoriilor sale, iar existența unei eventuale asimetrii între părți nu reprezintă decât consecința inevitabilă și necesară a înseși existenței Regulamentului nr. 1049/2001. În orice caz, un acces parțial la memorii ar fi întotdeauna posibil și preferabil unui refuz total al accesului la acestea.

- 63 În al șaselea și ultimul rând, Hotărârea Țările de Jos și van der Wal/Comisia, citată anterior, la care se referă Comisia, ar fi lipsită de relevanță în speță deoarece nu ar fi vorba despre o hotărâre de principiu care să permită impunerea unei interdicții globale a accesului la o categorie specifică de documente.

b) Aprecierea Curții

- 64 De la bun început, trebuie respinsă critica formulată de Regatul Unit în sensul că Tribunalul s-ar fi pronunțat *ultra petita* atunci când a considerat, la punctul 82 din hotărârea atacată, că „după desfășurarea ședinței, Comisia are obligația de a efectua o apreciere concretă a fiecărui document solicitat pentru a verifica, în raport cu conținutul său specific, dacă acesta poate fi divulgat sau dacă divulgarea sa ar aduce atingere procedurii judiciare la care se referă”.
- 65 Astfel, trebuie amintit în această privință că, deși nu trebuie să se pronunțe decât cu privire la cererea părților, cărora le revine stabilirea cadrului litigiului, instanța nu poate fi ținută numai de argumentele invocate de acestea în sprijinul pretențiilor lor, în caz contrar fiind în situația de a fi constrânsă, eventual, să își întemeieze decizia pe considerații juridice eronate (Ordonanța din 27 septembrie 2004, UER/M6 și alții, C-470/02 P, punctul 69).
- 66 În speță, Tribunalul a ajuns la concluzia expusă la punctul 82 din hotărârea atacată numai prin analizarea argumentelor prezentate de API în susținerea motivului de anulare întemeiat pe încălcarea articolului 4 alineatul (2) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001. Prin urmare, acest punct nu conține decât expunerea raționamentului care a condus Tribunalul la respingerea motivului invocat în fața sa de către API.

- 67 Or, în conformitate cu jurisprudența Curții, o astfel de expunere a raționamentului nu permite, în sine, să se considere că Tribunalul s-ar fi îndepărtat de la obiectul litigiului și s-ar fi pronunțat *ultra petita* (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 noiembrie 1998, Parlamentul European/Gutiérrez de Quijano y Lloréns, C-252/96 P, Rec., p. I-7421, punctul 34, precum și Ordonanța UER/M6 și alții, citată anterior, punctul 74).
- 68 Acestea fiind precizate, în ceea ce privește argumentele invocate de Comisie în susținerea primului motiv, trebuie amintit că, potrivit considerentului (1) al acestuia, Regulamentul nr. 1049/2001 se înscrie în voința exprimată la articolul 1 al doilea paragraf UE, introdus prin Tratatul de la Amsterdam, de a marca o nouă etapă în procesul de creare a unei uniuni tot mai profunde între popoarele Europei, în cadrul căreia deciziile se iau cu respectarea deplină a principiului transparenței și cât mai aproape cu putință de cetățeni. Astfel cum se amintește în considerentul (2) al regulamentului respectiv, dreptul de acces public la documentele instituțiilor este legat de caracterul democratic al acestora din urmă (Hotărârea din 1 iulie 2008, Suedia și Turco/Consiliul, C-39/05 P și C-52/05 P, Rep., p. I-4723, punctul 34).
- 69 În acest scop, Regulamentul nr. 1049/2001 urmărește, astfel cum se precizează în considerentul (4) și la articolul 1 din acesta, să confere publicului un drept de acces la documente instituțiilor cât mai larg posibil (a se vedea Hotărârea din 1 februarie 2007, Sison/Consiliul, C-266/05 P, Rep., p. I-1233, punctul 61, Hotărârea din 18 decembrie 2007, Suedia/Comisia, C-64/05 P, Rep., p. I-11389, punctul 53, Hotărârea Suedia și Turco/Consiliul, citată anterior, punctul 33, precum și Hotărârea din 29 iunie 2010, Comisia/Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, Rep., p. I-5885, punctul 51).
- 70 Acest drept este totuși condiționat de anumite limite întemeiate pe considerente de interes public sau privat (Hotărârile citate anterior Sison/Consiliul, punctul 62, și Comisia/Technische Glaswerke Ilmenau, punctul 53).

- 71 Mai exact și conform considerentului (11) din regulamentul menționat, acesta prevede la articolul 4 că instituțiile resping cererile de acces la un document în cazul în care divulgarea conținutului acestuia din urmă ar putea aduce atingere unuia dintre interesele protejate prin acest articol.
- 72 Astfel, în cazul în care Comisia decide să refuze accesul la un document a cărui divulgare îi este cerută, acesteia îi revine obligația de a furniza explicații cu privire la modul în care accesul la acest document ar putea să aducă atingere concret și efectiv interesului protejat de o excepție prevăzută la articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001, pe care această instituție o invocă (a se vedea în acest sens Hotărârile citate anterior Suedia și Turco/Consiliul, punctul 49, precum și Comisia/Technische Glaswerke Ilmenau, punctul 53).
- 73 Desigur, din moment ce derogă de la principiul accesului cât mai larg posibil al publicului la documente, excepțiile menționate trebuie interpretate și aplicate în mod strict (Hotărârile citate anterior Sison/Consiliul, punctul 63, Suedia/Comisia, punctul 66, precum și Suedia și Turco/Consiliul, punctul 36).
- 74 Cu toate acestea, contrar susținerilor API, rezultă din jurisprudența Curții că îi este permis instituției în cauză să se întemeieze în această privință pe prezumții generale care se aplică anumitor categorii de documente, considerații de ordin general similare fiind susceptibile să se aplice cererilor de divulgare cu privire la documente de aceeași natură (a se vedea Hotărârile citate anterior Suedia și Turco/Consiliul, punctul 50, precum și Comisia/Technische Glaswerke Ilmenau, punctul 54).
- 75 Or, în speță, niciuna dintre părțile din prezenta cauză nu a contestat concluzia la care a ajuns Tribunalul la punctul 75 din hotărârea atacată, potrivit căreia memoriile Comisiei la care a fost solicitat accesul au fost redactate de această instituție în calitate de parte la trei acțiuni directe care erau încă pendinte la data adoptării deciziei în

litigiu, iar, pentru acest motiv, se poate considera că fiecare dintre aceste memorii este cuprins în aceeași categorie de documente.

- ⁷⁶ Prin urmare, trebuie să se verifice dacă anumite considerații de ordin general ar permite să se concluzioneze că, în speță, Comisia era îndreptățită să se întemeieze pe prezumția că divulgarea acestor memorii ar aduce atingere procedurilor judiciare, iar aceasta fără să fie obligată să procedeze la o analiză concretă a conținutului fiecăruia dintre aceste documente.
- ⁷⁷ În acest scop, trebuie menționat de la bun început că memoriile depuse în fața Curții în cadrul unei proceduri judiciare au caracteristici cu totul specifice, întrucât țin, prin însăși natura lor, cu mult mai mult de activitatea judiciară a Curții decât de activitatea administrativă a Comisiei, iar, pe de altă parte, această din urmă activitate nu impune ca accesul la documente să fie la fel de extins precum în cazul activității legislative a unei instituții comunitare (a se vedea în acest sens Hotărârea Comisia/Technische Glaswerke Ilmenau, citată anterior, punctul 60).
- ⁷⁸ Astfel, aceste memorii sunt redactate exclusiv în vederea procedurii judiciare amintite și constituie un element esențial al acesteia. Prin actul introductiv de instanță, reclamantul stabilește cadrul litigiului, iar, în special în cadrul fazei scrise a acestei proceduri – faza orală nefiind obligatorie –, părțile furnizează Curții elementele pe baza cărora aceasta trebuie să pronunțe decizia judiciară.
- ⁷⁹ Or, atât din modul de redactare a dispozițiilor relevante ale tratatelor, cât și din economia Regulamentului nr. 1049/2001 și din finalitățile legislației Uniunii în materie rezultă că activitatea judiciară, ca atare, este exclusă din domeniul de aplicare al dreptului de acces la documente stabilit prin această legislație.

- 80 În ceea ce privește, mai întâi, dispozițiile relevante ale tratatelor, rezultă cu claritate din modul de redactare a articolului 255 CE că obligațiile de transparență prevăzute la acest articol nu sunt aplicabile Curții.
- 81 Finalitatea acestei excluderi rezultă de altfel cu și mai multă claritate din articolul 15 TFUE, care a înlocuit articolul 255 CE și care, deși extinde domeniul de aplicare al principiului transparenței, precizează, la alineatul (3) al patrulea paragraf, că, numai în cazul în care exercită funcții administrative, Curtea este supusă obligațiilor de transparență.
- 82 Rezultă că excluderea Curții din rândul instituțiilor supuse, potrivit articolului 255 CE, obligațiilor respective se justifică tocmai prin natura activității judiciare pe care aceasta trebuie să o exercite, în conformitate cu articolul 220 CE.
- 83 Această interpretare este confirmată de altfel și de economia Regulamentului nr. 1049/2001, care are ca temei juridic însuși articolul 255 CE. Astfel, precizând domeniul de aplicare al acestui regulament, articolul 1 litera (a) din acesta exclude, prin lipsa unei referiri la Curte, această din urmă instituție din rândul instituțiilor supuse obligațiilor de transparență pe care le stabilește, în timp ce articolul 4 din acest regulament consacră una dintre excepțiile de la dreptul de acces la documentele instituțiilor tocmai protecției procedurilor judiciare.
- 84 Astfel, atât din articolul 255 CE, cât și din Regulamentul nr. 1049/2001 rezultă că limitările aplicării principiului transparenței în ceea ce privește activitatea judiciară urmăresc aceeași finalitate, și anume aceea de a garanta că dreptul de acces la documentele instituțiilor este exercitat fără a se aduce atingere protecției procedurilor judiciare.

- 85 În această privință, trebuie să se precizeze că protecția acestor proceduri presupune în special asigurarea respectării principiilor egalității armelor, precum și bunei administrări a justiției.
- 86 Or, în ceea ce privește, pe de o parte, egalitatea armelor, trebuie să se menționeze că, astfel cum Tribunalul a arătat în esență la punctul 78 din hotărârea atacată, în cazul în care conținutul memoriilor Comisiei ar trebui să facă obiectul unei dezbateri publice, criticile formulate împotriva acestora, dincolo de conținutul lor juridic real, ar risca să influențeze poziția pe care o apără instituția în fața instanțelor Uniunii.
- 87 Mai mult, o astfel de situație ar putea conduce la alterarea echilibrului indispensabil între părțile unui litigiu în fața instanțelor amintite – echilibru care stă la baza principiului egalității armelor – în măsura în care numai instituția vizată prin cererea de acces la documentele sale, și nu ansamblul părților în proces, ar fi supusă obligației de divulgare.
- 88 Pe de altă parte, trebuie amintit în această privință că principiul egalității armelor, ca și, în special, principiul contradictorialității, nu reprezintă decât un corolar al noțiunii înseși de proces echitabil (a se vedea, prin analogie, Hotărârea din 26 iunie 2007, *Ordre des barreaux francophones et germanophone și alții*, C-305/05, Rep., p. I-5305, punctul 31, Hotărârea din 2 decembrie 2009, *Comisia/Irlanda și alții*, C-89/08 P, Rep., p. I-11245, punctul 50, precum și Hotărârea din 17 decembrie 2009, pronunțată în reexaminare, *M/EMEA*, C-197/09 RX-II, Rep., p. I-12033, punctele 39 și 40).
- 89 Or, astfel cum s-a pronunțat deja Curtea, de principiul contradictorialității trebuie să beneficieze orice parte la un proces cu care este sesizată instanța Uniunii, indiferent de calitatea sa juridică. În consecință, și instituțiile Uniunii se pot prevala de acest principiu atunci când sunt părți la un astfel de proces (a se vedea în acest sens Hotărârea *Comisia/Irlanda și alții*, citată anterior, punctul 53).

- 90 Prin urmare, este neîntemeiată susținerea API în sensul că, în calitate de instituție publică, Comisia nu se poate prevala de dreptul la egalitatea armelor, întrucât de acest drept beneficiază numai particularii.
- 91 Cu siguranță, astfel cum susține API, Regulamentul nr. 1049/2001 însuși nu impune obligații de transparență decât instituțiilor pe care le enumeră. Totuși, împrejurarea că astfel de obligații nu sunt impuse decât instituțiilor vizate nu poate avea drept consecință ca, în cadrul procedurilor judiciare pendinte, poziția procesuală a acestora să fie compromisă din perspectiva principiului egalității armelor.
- 92 În ceea ce privește, pe de altă parte, buna administrare a justiției, excluderea activității judiciare din domeniul de aplicare al dreptului de acces la documente, fără a distinge între diferitele stadii ale procedurii, se justifică prin necesitatea de a garanta, pe parcursul întregii proceduri judiciare, că dezbaterile dintre părți, precum și deliberările instanței în discuție cu privire la cauza pendinte se desfășoară netulburate.
- 93 Or, divulgarea memoriilor în cauză ar avea drept consecință să permită, chiar și numai în percepția publicului, exercitarea de presiuni externe asupra activității judiciare și să aducă atingere desfășurării netulburate a dezbaterilor.
- 94 În consecință, trebuie să se recunoască existența unei prezumții generale potrivit căreia divulgarea memoriilor depuse de o instituție în cadrul unei proceduri judiciare aduce atingere protecției acestei proceduri în sensul articolului 4 alineatul (2) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, atât timp cât procedura este pendinte.

- ⁹⁵ Astfel, această divulgare ar nesocoti caracteristicile specifice ale acestei categorii de documente și ar supune o parte substanțială a procedurii judiciare principiului transparenței. Această împrejurare ar avea drept consecință faptul că excluderea Curții din rândul instituțiilor cărora li se aplică principiul transparenței, în conformitate cu articolul 255 CE, ar fi, în mare parte, lipsită de efect util.
- ⁹⁶ În plus, o astfel de prezumție se justifică și din perspectiva Statutului Curții de Justiție al Uniunii Europene și a regulamentelor de procedură ale instanțelor Uniunii (a se vedea, prin analogie, Hotărârea Comisia/Technische Glaswerke Ilmenau, citată anterior, punctul 55).
- ⁹⁷ Astfel, deși Statutul Curții prevede, la articolul 31, publicitatea ședinței de judecată, potrivit articolului 20 al doilea paragraf din acesta, comunicarea actelor de procedură se limitează numai la părțile și la instituțiile ale căror decizii sunt în cauză.
- ⁹⁸ În mod similar, regulamentele de procedură ale instanțelor Uniunii nu prevăd comunicarea memoriilor decât părților în proces. În special, articolul 39 din Regulamentul de procedură al Curții, articolul 45 din Regulamentul de procedură al Tribunalului și articolul 37 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului Funcției Publice prevăd că cererea introductivă se comunică numai părâtului.
- ⁹⁹ În consecință, se impune constatarea că nici Statutul Curții, nici regulamentele de procedură nu prevăd dreptul de acces al terților la memoriile prezentate Curții în cadrul procedurilor judiciare.

- 100 Or, trebuie să se țină seama de această împrejurare la interpretarea excepției prevăzute la articolul 4 alineatul (2) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001. Astfel, dacă acești terți ar fi în măsură ca, în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001, să obțină accesul la memoriile amintite, sistemul normelor procedurale care guvernează procedurile judiciare în fața instanțelor Uniunii ar fi compromis (a se vedea, prin analogie, Hotărârea Comisia/Technische Glaswerke Ilmenau, citată anterior, punctul 58).
- 101 În această privință, trebuie să se arate că sunt lipsite de relevanță susținerile API în sensul că alte sisteme juridice naționale au adoptat soluții diferite ce prevăd, printre altele, faptul că instanțele permit accesul la memoriile depuse în fața lor. Astfel, după cum susține Comisia și după cum s-a pronunțat Tribunalul în mod întemeiat la punctul 85 din hotărârea atacată, normele de procedură ale instanțelor Uniunii nu prevăd niciun drept de acces al terților la actele de procedură depuse la grefă de către părți.
- 102 Dimpotrivă, tocmai existența acestor norme de procedură, care se aplică în continuare memoriilor în discuție, precum și împrejurarea că acestea nu numai că nu prevăd niciun drept de acces la dosarul cauzei, dar, în conformitate cu articolul 31 din Statutul Curții, au în vedere chiar posibilitatea de a desfășura o ședință secretă sau de a asigura confidențialitatea anumitor informații, precum numele părților, contribuie la fundamentarea prezumției că divulgarea memoriilor în discuție aduce atingere procedurilor judiciare (a se vedea, prin analogie, Hotărârea Comisia/Technische Glaswerke Ilmenau, citată anterior, punctele 56-58).
- 103 Este cert că, astfel cum a precizat Curtea, această prezumție generală nu exclude dreptul părții interesate de a demonstra că un anumit document a cărui divulgare este solicitată nu face obiectul prezumției menționate (Hotărârea Comisia/Technische Glaswerke Ilmenau, citată anterior, punctul 62). Nu este mai puțin adevărat că, în speță, nu rezultă din hotărârea atacată că API s-a prevalat de acest drept.

- 104 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se concluzioneze că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a considerat că, în lipsa oricărui element care ar putea răsturna prezumția, Comisia avea obligația, după desfășurarea ședinței, de a efectua o apreciere concretă a fiecărui document solicitat pentru a verifica dacă, în raport cu conținutul său specific, divulgarea sa ar aduce atingere protecției procedurii judiciare la care se referă.
- 105 Cu toate acestea, trebuie menționat că, astfel cum s-a precizat la punctul 66 din prezenta hotărâre, considerațiile cuprinse la punctul 82 din hotărârea atacată nu constituie decât expunerea raționamentului care a condus Tribunalul la respingerea motivului invocat în fața sa de către API. În schimb, acest punct 82 nu susține în niciun mod dispozitivul hotărârii atacate.
- 106 Rezultă că anularea acestei părți a motivării hotărârii atacate nu conduce la anularea dispozitivului acesteia.

2. Cu privire la al doilea motiv

- 107 Prin intermediul celui de al doilea motiv, Comisia, susținută de Regatul Unit, invocă faptul că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când s-a pronunțat în sensul că excepția referitoare la protecția obiectivelor activităților de inspecție, de anchetă și de audit prevăzută la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001 nu permitea Comisiei, după pronunțarea hotărârii în procedurile de constatare a neîndeplinirii obligațiilor în temeiul articolului 226 CE, să refuze accesul la memoriile depuse în cadrul acestor proceduri fără să fi efectuat în prealabil o analiză concretă a conținutului acestor documente.

a) Argumentele părților

- 108 Potrivit Comisiei, Tribunalul ar fi neglijat faptul că, după pronunțarea hotărârii în cadrul procedurilor de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, pot urma proceduri de executare și că acestea pot conduce nu numai la o nouă acțiune în temeiul articolului 228 CE, ci și la noi discuții între Comisie și statul membru condamnat pentru ca acesta din urmă să se conformeze dreptului Uniunii.
- 109 În această privință Comisia susține că argumentele Tribunalului potrivit cărora o acțiune în temeiul articolului 228 CE ar avea un obiect diferit și ar depinde de evenimente viitoare și nesigure sunt pur formale și nu țin seama de realitatea dialogului dintre Comisie și statele membre.
- 110 Comisia adaugă că, atunci când a refuzat accesul API la memoriile în discuție în cauzele Cer deschis, se confrunta cu o problemă de principiu insurmontabilă, cu privire la care era obligată să reprezinte Comunitatea Europeană în cadrul negocierilor pe care le purta simultan cu statele membre și cu state terțe. Comisia ar fi explicat, în cursul ședinței în fața Tribunalului, că divulgarea memoriilor sale după pronunțarea hotărârii în aceste cauze ar fi avut consecințe negative asupra respectivelor negocieri, ce aveau ca obiect încheierea unui nou acord internațional privind transportul aerian.
- 111 Potrivit API, în schimb, cererea de recurs nu explică nici motivele pentru care „realitatea dialogului” cu statele membre ar fi compromisă în cazul în care Comisia ar divulga memoriile sale după ce Curtea a pronunțat hotărârea, nici de ce rolul său de „gardian al tratatelor” ar fi diminuat printr-o astfel de divulgare. Cu excepția cazului în care Comisia poate invoca circumstanțe specifice care justifică aplicarea uneia dintre excepțiile de la divulgare, memoriile ar trebui să fie divulgate. În orice caz, acest

argument ar fi inadmisibil întrucât s-ar limita la repetarea argumentelor prezentate deja în fața Tribunalului.

b) Aprecierea Curții

- ¹¹² Prin intermediul celui de al doilea motiv, care cuprinde două aspecte, Comisia reproșează, în esență, Tribunalului faptul că a considerat în mod eronat că documentele care au legătură cu activitățile de anchetă pe care le desfășoară în cadrul unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor în temeiul articolului 226 CE nu mai sunt incluse în sfera de aplicare a excepției prevăzute la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001 după ce Curtea a pronunțat hotărârea prin care a fost finalizată procedura respectivă.
- ¹¹³ Prin intermediul primului aspect al acestui motiv, Comisia susține că motivele în temeiul cărora Tribunalul a concluzionat, la punctul 142 din hotărârea atacată, că, refuzând accesul la documentele privind cauzele Cer deschis, Comisia săvârșise o eroare de apreciere sunt pur formale și nu țin seama de realitatea dialogului dintre Comisie și statul membru.
- ¹¹⁴ În esență, Comisia reproșează Tribunalului că a făcut o greșită apreciere a relației juridice care există între articolul 226 CE și articolul 228 CE, subestimând importanța legăturii existente între procedurile prevăzute la aceste două dispoziții în contextul celor două cauze conexe succesive și care privesc aceeași neîndeplinire a obligațiilor de către același stat membru.

- 115 Contrar susținerilor API, Comisia nu se limitează la repetarea argumentelor invocate în primă instanță, ci urmărește să repună în discuție aprecierea juridică realizată de Tribunal.
- 116 Or, din moment ce o parte contestă interpretarea sau aplicarea dreptului Uniunii efectuată de către Tribunal, aspectele de drept analizate în primă instanță pot fi rediscutate în cadrul recursului. Astfel, dacă o parte nu ar putea să își întemeieze în acest mod recursul pe motive și argumente utilizate deja în fața Tribunalului, procedura de recurs ar fi lipsită de o parte din sensul său (Hotărârea din 23 martie 2004, Ombudsmanul European/Lamberts, C-234/02 P, Rec., p. I-2803, punctul 75).
- 117 Rezultă că primul aspect al celui de al doilea motiv este admisibil.
- 118 În ceea ce privește fondul, trebuie precizat că, deși, cu siguranță, procedurile prevăzute la articolele 226 CE și 228 CE au aceeași finalitate, mai precis aceea de a asigura aplicarea efectivă a dreptului Uniunii, nu este mai puțin adevărat că ele constituie două proceduri distincte, având obiecte diferite.
- 119 Astfel, prin procedura instituită de articolul 226 CE se urmărește să se constate și să se determine încetarea comportamentului unui stat membru care încalcă dreptul Uniunii (a se vedea Hotărârea din 7 februarie 1979, Franța/Comisia, 15/76 și 16/76, Rec., p. 321, punctul 27, precum și Hotărârea din 6 decembrie 2007, Comisia/Germania, C-456/05, Rep., p. I-10517, punctul 25), în timp ce obiectul procedurii prevăzute la articolul 228 CE este mult mai restrâns, constând doar în impulsionearea unui stat membru aflat în culpă să execute o hotărâre prin care se constată neîndeplinirea obligațiilor (Hotărârea din 12 iulie 2005, Comisia/Franța, C-304/02, Rec., p. I-6263, punctul 80).
- 120 Rezultă că, odată ce Curtea a constatat, prin pronunțarea unei hotărâri în temeiul articolului 226 CE, că un stat membru nu și-a îndeplinit obligațiile, continuarea

negocierilor dintre acest stat membru și Comisie nu va avea ca obiect existența unei neîndepliniri a obligațiilor – care a fost deja constatată de către Curte –, ci va privi aspectul dacă sunt întrunite condițiile necesare pentru formularea unei acțiuni în temeiul articolului 228 CE.

- 121 În plus, în ceea ce privește posibilitatea ca o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor să conducă la o soluționare amiabilă, trebuie menționat că, odată ce a fost constatată neîndeplinirea obligațiilor prin pronunțarea unei hotărâri în temeiul articolului 226 CE, o astfel de soluționare nu mai este posibilă în cazul acestei neîndepliniri a obligațiilor.
- 122 În astfel de împrejurări, trebuie să se constate că Tribunalul nu a săvârșit nicio eroare de drept atunci când a considerat că nu se poate prezuma că divulgarea memoriilor depuse în cadrul unui proceduri ce a condus la pronunțarea unei hotărâri în temeiul articolului 226 CE aduce atingere activităților de anchetă susceptibile să determine inițierea unei proceduri în temeiul articolului 228 CE.
- 123 Având în vedere cele ce precedă, primul aspect al celui de al doilea motiv trebuie respins ca nefondat.
- 124 Prin intermediul celui de al doilea aspect al prezentului motiv, Comisia susține că divulgarea documentelor referitoare la cauzele Cer deschis, chiar și ulterior pronunțării hotărârii Curții în aceste cauze, ar fi avut consecințe negative asupra negocierilor referitoare la încheierea unui nou acord internațional privind transportul aerian, negocieri pe care Comisia le purta la momentul adoptării deciziei în litigiu, în numele Comunității, cu statele membre, precum și cu state terțe.
- 125 Este suficient să se menționeze în această privință că, deși Comisia susține în recursul formulat că a subliniat acest aspect în cursul ședinței în fața Tribunalului, nu

rezultă nicidecum din hotărârea atacată – care nu a fost contestată sub acest aspect de Comisie – că această instituție ar fi invocat, în decizia în litigiu sau în fața Tribunalului, necesitatea de a menține confidențialitatea documentelor în discuție pentru a evita prejudicierea negocierilor pe care le purta în vederea încheierii acordului amintit.

¹²⁶ Or, în conformitate cu o jurisprudență constantă, a permite unui părți să invoce pentru prima dată în fața Curții un motiv și argumente pe care nu le-a invocat în fața Tribunalului ar însemna să i se permită sesizarea Curții, a cărei competență în materie de recurs este limitată, cu un litigiu mai extins decât cel pe care l-a judecat Tribunalul. În cadrul recursului, competența Curții este, așadar, limitată la aprecierea soluției legale care a fost dată motivelor și argumentelor dezbătute în primă instanță (a se vedea Hotărârea din 30 martie 2000, VBA/VGB și alții, C-266/97 P, Rec., p. I-2135, punctul 79, și Hotărârea din 21 septembrie 2006, JCB Service/Comisia, C-167/04 P, Rec., p. I-8935, punctul 114, precum și, în acest sens, Ordonanța din 21 ianuarie 2010, Iride și Iride Energia/Comisia, C-150/09 P, punctele 73 și 74).

¹²⁷ Prin urmare, întrucât acest aspect al celui de al doilea motiv trebuie declarat inadmisibil, al doilea motiv trebuie respins ca fiind în parte nefondat și în parte inadmisibil.

3. Cu privire la al treilea motiv

a) Argumentele părților

¹²⁸ Prin intermediul celui de al treilea motiv, Comisia susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a interpretat excepția privind protecția procedurilor

judiciare în sensul că instituțiile trebuie să examineze, de la caz la caz, chiar și cererile de acces la memoriile depuse în cauzele finalizate dacă acestea se află în legătură cu o procedură încă pendinte. Astfel, întrucât a decis că, atât timp cât nu au fost discutate în cursul ședinței în fața instanței, Comisia putea refuza divulgarea memoriilor sale, Tribunalul ar fi trebuit să aplice același raționament și în cazul cererilor de divulgare a documentelor depuse în cauzele finalizate, dar care au legătură cu alte cauze încă pendinte. Acest lucru s-ar justifica cu atât mai mult atunci când părțile în procesul finalizat și cele din cauza încă pendinte, conexă cu aceasta, nu sunt aceleași.

- ¹²⁹ API susține în această privință că accesul total sau parțial la memoriile depuse într-o cauză finalizată nu are impact asupra capacității Comisiei de a se apăra într-o altă cauză ulterioară încă pendinte, chiar dacă între cele două cauze există legătură.

b) Aprecierea Curții

- ¹³⁰ Se impune de la bun început constatarea că, deși, pentru motivele prezentate la punctele 68-104 din prezenta hotărâre, se prezumă că divulgarea memoriilor depuse în cadrul unei proceduri judiciare pendinte aduce atingere protecției acestei proceduri, dat fiind faptul că memoriile constituie fundamentul pe care se exercită activitatea judiciară a Curții, situația este diferită atunci când procedura în discuție a fost finalizată printr-o decizie judiciară.

- ¹³¹ Astfel, în această din urmă ipoteză, nu mai este cazul să se prezume că divulgarea memoriilor aduce atingere activității judiciare a Curții, din moment ce, după finalizarea procedurii, această activitate este terminată.

- 132 Desigur, nu poate fi exclus ca, astfel cum susține Comisia, divulgarea memoriilor privind o procedură judiciară finalizată, dar care se află în legătură cu o altă procedură încă pendinte, să poată da naștere unui risc de prejudiciere a celei de a doua proceduri, în special în cazul în care părțile la aceasta nu sunt aceleași cu cele din procedura finalizată. Astfel, într-o asemenea situație, în cazul în care Comisia a utilizat aceleași argumente în susținerea poziției sale juridice în cadrul celor două proceduri, divulgarea argumentelor sale în cadrul procedurii pendinte ar putea să aducă atingere acestuia.
- 133 Totuși, un astfel de risc depinde de mai mulți factori, printre care în special gradul de similitudine între argumentele prezentate în cele două proceduri. Astfel, dacă memoriile Comisiei nu sunt identice decât în parte, o divulgare parțială ar putea fi suficientă pentru a se evita orice risc privind prejudicierea procedurii pendinte.
- 134 Or, în aceste împrejurări, numai o analiză concretă a documentelor la care se solicită accesul, efectuată în conformitate cu criteriile amintite la punctul 72 din prezenta hotărâre, poate permite Comisiei să stabilească dacă divulgarea lor poate să fie refuzată în temeiul articolului 4 alineatul (2) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001.
- 135 Rezultă că în mod întemeiat Tribunalul s-a pronunțat, în esență, în sensul că riscul de a aduce atingere interesului protejat, la care se referă această dispoziție, nu poate fi prezumat pe baza unei simple legături ce există între procedurile judiciare în cauză.
- 136 Prin urmare, întrucât cel de al treilea motiv nu poate fi primit, recursul formulat de Comisie în cauza C-532/07 P trebuie respins în totalitate.

B — Cu privire la recursurile formulate de Regatul Suediei (cauza C-514/07 P) și API (cauza C-528/07 P)

¹³⁷ Deși cauza C-532/07 P privește, pe de o parte, accesul la memoriile depuse în cadrul procedurilor judiciare în care, la momentul deciziei Comisiei, ședința avusese deja loc și, pe de altă parte, accesul la memoriile depuse în cadrul procedurilor judiciare finalizate care fie au făcut obiectul unei acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor în urma căreia statul membru pârât nu s-a conformat încă dreptului Uniunii, fie sunt strict legate de alte proceduri pendinte, cauzele C-514/07 P și C-528/07 P au ca obiect accesul la memoriile depuse în cadrul procedurilor judiciare în care, la momentul deciziei Comisiei, ședința nu avusese loc încă.

¹³⁸ Regatul Suediei, susținut de Regatul Danemarcei și de Republica Finlanda, precum și de API, își întemeiază recursurile pe două motive identice, unul întemeiat pe încălcarea articolului 4 alineatul (2) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, iar celălalt pe încălcarea articolului 4 alineatul (2) teza finală din acest regulament.

1. Cu privire la primul motiv

a) Argumentele părților

¹³⁹ Prin intermediul acestui motiv, Regatul Suediei și API susțin în esență că Tribunalul a interpretat în mod eronat articolul 4 alineatul (2) a doua liniuță din Regulamentul

nr. 1049/2001, care prevede excepția referitoare la protecția procedurilor judiciare, deoarece a considerat că, atunci când cererea de acces are ca obiect memorii depuse de Comisie în fața instanțelor Uniunii în cadrul unor proceduri judiciare care nu au ajuns încă în stadiul ședinței de judecată, această instituție își poate întemeia refuzul de divulgare pe excepția respectivă, fără să fie obligată să procedeze la o analiză concretă a conținutului fiecărui document la care i s-a solicitat accesul.

¹⁴⁰ În susținerea acestui motiv, Regatul Suediei și API arată, mai întâi, că Tribunalul a interpretat în manieră extensivă o excepție care, ca atare, trebuia să facă obiectul unei interpretări restrictive. Guvernul suedez adaugă că o asemenea interpretare nu este compatibilă nici cu obiectivul Regulamentului nr. 1049/2001 care urmărește să garanteze accesul cât mai larg posibil al publicului la documentele deținute de instituțiile Uniunii.

¹⁴¹ Regatul Danemarcei, la rândul său, susține totodată că acest din urmă argument al guvernului suedez se impune cu atât mai mult în considerarea Hotărârii Suedia și Turco/Consiliul, citată anterior, în care Curtea, enunțând criteriile pe care instituțiile trebuie să le urmeze atunci când refuză accesul la documente în temeiul excepțiilor prevăzute la articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001, ar fi precizat, la punctul 35 din hotărârea menționată, că o analiză concretă a documentelor la care se solicită accesul este întotdeauna necesară.

¹⁴² Apoi, potrivit API, Tribunalul a concluzionat în mod eronat că accesul la memoriile Comisiei riscă să expună agenții acesteia – dar nu și pe reprezentatii celorlalte părți în proces – la „critici și obiecții” externe. În orice caz, contrar celor ce ar rezulta de la punctul 80 din hotărârea atacată, Comisia nu ar dispune de niciun drept de a-și apăra interesele „independent de orice influență externă”. În plus, Tribunalul ar fi neglijat importanța faptului că alte sisteme juridice permit accesul la memoriile depuse în fața instanțelor, iar aceasta în orice stadiu al procedurii. În sfârșit, Tribunalul ar fi invocat

în mod eronat necesitatea de a proteja efectul util al unei eventuale decizii de a organiza o ședință secretă.

¹⁴³ În răspuns la aceste argumente, Comisia susține că Regulamentul nr. 1049/2001 nu prevede o transparență absolută și că, prin urmare, nu este contrar obiectivului acesteia, care este de a garanta cel mai mare efect posibil dreptului de acces, să se țină seama de un principiu general de drept, precum cel al protecției bunei desfășurări a procedurilor judiciare și al bunei administrări a justiției.

¹⁴⁴ Potrivit Comisiei, susținută sub acest aspect de Regatul Unit, nu ar fi astfel contrar principiului respectiv să se impună unei instituții să procedeze la o analiză concretă și individuală a fiecărui document la care i se solicită accesul, atunci când este evident că acest document intră în sfera de aplicare a uneia dintre excepțiile prevăzute de Regulamentul nr. 1049/2001, dată fiind în special natura documentului respectiv sau contextul specific în care a fost elaborat.

b) Aprecierea Curții

¹⁴⁵ Prin intermediul acestui motiv, API și Regatul Suediei invocă o eroare de drept săvârșită de Tribunal constând în faptul că a interpretat articolul 4 alineatul (2) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001 în sensul că instituțiile sunt îndreptățite, fără să fi procedat în prealabil la o analiză concretă a fiecărei situații în cauză, să refuze accesul la memoriile depuse în cadrul procedurilor judiciare pendinte care nu au ajuns încă în stadiul ședinței.

- ¹⁴⁶ Este suficient să se constate în această privință că, pentru motivele prezentate la punctele 68-104 din prezenta hotărâre, Comisia se poate întemeia pe prezumția că divulgarea memoriilor depuse în cadrul procedurilor judiciare pendinte aduce atingere acestor proceduri în sensul articolului 4 alineatul (2) a doua liniuță din regulamentul menționat și că, prin urmare, ea poate, pe parcursul întregii proceduri, să formuleze un refuz în privința cererii de acces având ca obiect astfel de documente, fără să fie obligată să procedeze la o analiză concretă.
- ¹⁴⁷ Rezultă că, pentru aceleași motive, nu este întemeiată interpretarea preconizată de API și de Regatul Suediei în cadrul prezentului motiv, potrivit căreia dispoziția menționată nu ar permite Comisiei să formuleze un astfel de refuz înainte de data ședinței.
- ¹⁴⁸ Rezultă că primul motiv de recurs invocat în cauzele C-514/07 P și C-528/07 P trebuie respins ca nefondat.

2. Cu privire la al doilea motiv

a) Argumentele părților

- ¹⁴⁹ Prin intermediul acestui motiv, Regatul Suediei și API reproșează Tribunalului încălcarea articolului 4 alineatul (2) teza finală din Regulamentul nr. 1049/2001 deoarece acesta a considerat că interesul general al publicului de a primi informații referitoare la procedurile judiciare pendinte nu poate constitui un interes public superior în

sensul acestei dispoziții. În plus, API consideră că, în orice caz, Tribunalul nu a efectuat, cum s-ar fi impus, evaluarea comparativă a acestui interes cu interesul legat de protecția procedurilor respective. În această privință, Regatul Suediei susține că o astfel de evaluare comparativă, contrar considerațiilor exprimate de Tribunal la punctul 99 din hotărârea atacată, trebuie să fie efectuată pornind de la conținutul concret al documentelor a căror divulgare se solicită.

150 În schimb, potrivit Comisiei, Tribunalul s-a pronunțat în conformitate cu jurisprudența constantă atunci când a afirmat că interesul public superior, în considerarea căruia documentele trebuie să fie divulgate în aplicarea dispoziției amintite, este, în principiu, distinct de principiul general al transparenței care stă la baza Regulamentului nr. 1049/2001.

151 Regatul Unit adaugă că prezentul motiv decurge dintr-o greșită înțelegere a conținutului hotărârii atacate, dat fiind că din cuprinsul punctelor 97-99 din aceasta ar rezulta că, în realitate, Tribunalul nu numai că a recunoscut că este necesar să se procedeze la o evaluare comparativă a intereselor prezente în cauză, dar a și efectuat el însuși această evaluare comparativă.

b) Aprecierea Curții

152 Trebuie să se constate, mai întâi, că Tribunalul, după ce a declarat că, în principiu, interesul public superior avut în vedere de articolul 4 alineatul (2) teza finală din Regulamentul nr. 1049/2001 trebuie să fie distinct de principiul transparenței, a precizat, la punctul 97 din hotărârea atacată, că împrejurarea că solicitantul accesului nu invocă niciun interes public distinct de principiile transparenței nu implică în mod automat că o evaluare comparativă a intereselor prezente în cauză nu este necesară.

Astfel, potrivit Tribunalului, „invocarea acestor principii poate prezenta, în raport cu circumstanțele specifice ale speței, o importanță care depășește nevoia de protecție a documentelor în litigiu”.

153 Prin urmare, API și Regatul Suediei susțin în mod eronat că Tribunalul a exclus posibilitatea ca interesul legat de transparență să constituie un interes public superior în sensul dispoziției amintite.

154 Apoi, astfel cum susțin Comisia și Regatul Unit, la punctele 98 și 99 din hotărârea atacată, Tribunalul a evaluat interesul legat de transparență comparativ cu cel legat de protecția obiectivului constând în evitarea oricărei influențe externe asupra bunei desfășurări a procedurilor judiciare.

155 În consecință, argumentul API potrivit căruia Tribunalul nu ar fi efectuat o evaluare comparativă este de asemenea nefondat.

156 În sfârșit, în ceea ce privește argumentul Regatului Suediei potrivit căruia Tribunalul nu ar fi efectuat corect această evaluare comparativă întrucât nu ar fi ținut seama de conținutul documentelor în cauză, trebuie să se menționeze că, potrivit Tribunalului, numai atunci când circumstanțele specifice ale speței permit să se considere că principiul transparenței prezintă o importanță specială, acest principiu ar putea constitui un interes public superior, susceptibil să depășească nevoia de protecție a documentelor în litigiu și, prin urmare, să justifice divulgarea acestora în conformitate cu articolul 4 alineatul (2) teza finală din Regulamentul nr. 1049/2001.

157 Or, chiar presupunând că este posibil ca divulgarea de documente să fie justificată în acest temei, deși se prezumă că aceasta aduce atingere unuia dintre interesele protejate prin regimul excepțiilor prevăzute la articolul 4 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001, se impune constatarea că din cuprinsul punctului 95 din hotărârea atacată rezultă că API s-a limitat la a arăta că dreptul publicului de a fi informat cu privire la chestiuni importante de drept comunitar, cum sunt cele în materie de concurență, precum și cu privire la chestiuni care prezintă un interes politic cert, cum ar fi cazul celor evidențiate de acțiunile în constatarea neîndeplinirii obligațiilor, primează asupra protecției procedurilor judiciare.

158 Cu toate acestea, considerații atât de generice nu pot fi de natură a demonstra că principiul transparenței prezenta, în speță, vreo importanță specială care ar fi putut prima asupra considerentelor ce justifică refuzul divulgării documentelor în cauză.

159 În aceste condiții, Tribunalul a concluzionat în mod întemeiat că interesul invocat de API nu era de natură să justifice divulgarea memoriilor în cauză și că, prin urmare, nu este necesară în speță o analiză concretă a conținutului documentelor respective.

160 Având în vedere cele ce precedă, nici al doilea motiv nu poate fi primit.

161 Prin urmare, trebuie respins în totalitate atât recursul introdus de Regatul Suediei în cauza C-514/07 P, cât și cel formulat de API în cauza C-528/07 P.

VII — Cu privire la cheltuielile de judecată

- ¹⁶² Articolul 122 primul paragraf din Regulamentul de procedură prevede, printre altele, că atunci când recursul nu este fondat, Curtea se pronunță asupra cheltuielilor de judecată. Potrivit articolului 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 118 din același regulament, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Alineatul (4) primul paragraf al aceluiași articol 69 prevede că statele membre și instituțiile care intervin în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată.
- ¹⁶³ Întrucât Regatul Suediei a căzut în pretenții cu privire la motivele invocate și la concluziile formulate în cadrul recursului în cauza C-514/07 P, se impune obligarea acestuia la plata cheltuielilor de judecată aferente acestei proceduri, în conformitate cu concluziile Comisiei.
- ¹⁶⁴ Întrucât API a căzut în pretenții cu privire la motivele invocate și la concluziile formulate în cadrul recursului în cauza C-528/07 P, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată aferente acestei proceduri, în conformitate cu concluziile Comisiei.
- ¹⁶⁵ Întrucât Comisia a căzut în pretenții cu privire la motivele invocate și la concluziile formulate în cadrul recursului în cauza C-532/07 P, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată aferente acestei proceduri, în conformitate cu concluziile API.
- ¹⁶⁶ Statele membre care au intervenit în procedurile de recurs suportă propriile cheltuieli de judecată aferente acestora.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară și hotărăște:

- 1) Respinge recursurile.**
- 2) Regatul Suediei suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și cheltuielile de judecată efectuate de Comisia Europeană, aferente recursului în cauza C-514/07 P.**
- 3) Association de la presse internationale ASBL (API) suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și cheltuielile de judecată efectuate de Comisia Europeană, aferente recursului în cauza C-528/07 P.**
- 4) Comisia Europeană suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și cheltuielile de judecată efectuate de Association de la presse internationale ASBL (API), aferente recursului în cauza C-532/07 P.**
- 5) Regatul Danemarcei, Republica Finlanda, precum și Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord suportă propriile cheltuieli de judecată aferente recursurilor.**

Semnături